

IOSIF ȚON – DE CE SUNT CHARISMATIC

Mișcarea carismatică a început pe la anul 1960. Ea se aseamănă foarte mult cu mișcarea pentecostală, începută în 1901. Asemănarea fundamentală dintre aceste două mișcări stă în credința că darurile miraculoase ale Duhului Sfânt (profeția, darul minunilor, darul vindecării și vorbirea în limbi) sunt date și astăzi, spre deosebire de cesașioniști, care susțin că ele au încetat odată cu scrierea Noului Testament. Există însă câteva diferențe între ele.

Astfel, mișcarea pentecostală susține că vorbirea în limbi este semnul fizic al botezului cu Duhul Sfânt, iar mișcarea carismatică susține că poți să fii botezat cu Duhul Sfânt fără să capeți vorbirea în limbi. De asemenea, mișcarea pentecostală s-a constituit în câteva culte noi și independente de celelalte culte creștine, pe când mișcarea carismatică încearcă să rămână în sânul celorlalte culte, dar se constituie în biserici separate numai când sunt scoși din cultul în care s-au născut.

După zece ani trăiți departe de Dumnezeu (1957-1967), la data de 21 ianuarie, 1968 am avut o întâlnire reală cu Domnul Isus, care m-a asigurat că El a murit pentru toate păcatele mele și că sunt iertat și acceptat de El. Câteva zile mai târziu am decis că Cel ce M-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine trebuie să fie totalmente stăpânul vieții mele și să decidă El tot ce se va întâmpla în viața mea de aici înainte. A fost cea mai fundamentală decizie a vieții mele și aceasta stă la baza vieții mele de atunci până astăzi.

Primul lucru pe care mi l-a cerut noul meu Stăpân și Domn a fost să mărturisesc public întoarcerea mea, devenind membru în Biserica baptistă din Cluj-Iris. L-am ascultat, deși știam că voi fi dat afară din învățământ.

Datorită "Primăverii de la Praga" (mișcare de eliberare începută de Dubceci), nu am fost dat afară din învățământ. În octombrie 1968 am făcut cerere pentru o vizită la Viena. Când am aflat vestea că primesc pașaport, am auzit o voce care îmi spunea: "Aceasta este ca să mergi în Anglia, ca să studiezi într-un Seminar de mână întâi." Era prima dintr-o serie de călăuziri prin voce audibilă pe care mi le-a dat Domnul.

Printr-o serie de alte mari minuni, am ajuns în Viena și în a doua jumătate a lunii ianuarie 1969 am ajuns în Anglia, la Ted Kent, un credincios carismatic pe care îl întâlnisem în Cluj cu câteva zile înainte de plecarea spre Viena, care îmi dăduse adresa lui și care mi-a trimis la Viena invitația pentru Anglia.

Ted Kent voia să nu merg la un Seminar, ci să rămân cu grupul lui carismatic. El m-a dus la Oxford, doar ca să capăt îndrumări de la un profesor cum să-mi prelungesc viza de două săptămâni pe care o primisem la Viena. Profesorul acela mi-a aranjat imediat o întâlnire cu conducătorul Colegiului baptist din Oxford, Dr. Henton Davies, și acesta mi-a dat imediat bursă totală ca să studiez în acest colegiu, dar mi-a spus că trebuie să studiez manualul de limba greacă și numai după ce voi trece examenul de greacă voi putea începe studiile. Mi-a dat însă o adeverință că am fost acceptat în Colegiu, ca să pot obține viza de student. Ted Kent era cu mine la toate acestea. M-am întors cu el la el acasă. Aici s-a întâmplat un eveniment de mare însemnătate în viața mea.

Ted Kent a adunat la el acasă un grup de credincioși carismatici. Au început să se închine și să se roage. Am fost prins în spiritul de închinare și de deschidere pentru lucrarea Duhului Sfânt. Atunci am simțit că trebuie să mă descarc de o povară grea pe care o purtam pe suflet: am mărturisit că în timpul când am fost departe de Domnul (când eram profesor la Cluj, iar vara eram ghid turistic la mare) am colaborat cu securitatea și am relatat ce am făcut în această colaborare. M-am așezat în genunchi, cei din grup au pus mâinile peste mine și eu am început să vorbesc în limbi. Pot spune, deci, folosind limbajul pentecostal, că am fost botezat cu Duhul Sfânt.

A urmat însă ceva neașteptat. Unul din grup mi-a spus că Duhul îmi transmite prin ei să nu merg la Oxford, ci să rămân cu ei și să învăț totul de la ei.

Eu am rămas nedumirit, deoarece călăuzirea clară pe care am primit-o eu era să mă duc la studii "într-un Seminar de mâna întâi" și pentru mine acum era clar că acesta era Colegiul din Oxford. Le-am spus fraților că problema este foarte serioasă și de aceea îmi iau trei zile de post, după care îl întreb pe Domnul ce trebuie să fac în continuare.

După cele trei zile de post, Domnul mi-a arătat clar că nu trebuie să-mi schimb calea, și să merg la școală așa cum mi-a spus El. Când am comunicat acest lucru lui Ted Kent, el s-a înfuriat și mi-a spus că trebuie să plec din casa lui. Între timp, eu făcusem cunoștință cu câțiva pastori baptiști și unul mi-a dat cartea lui de vizită și mi-a spus că dacă cumva am probleme cu Ted Kent să-i dau telefon. L-am sunat, i-am spus care este problema și el mi-a aranjat să fiu luat de la Ted Kent de pastorul baptist Ron Hirst, care era în vârstă, era necăsătorit și locuia numai cu mama lui. Am fost găzduit de ei până când mi-am luat examenul de greacă și mi-am început studiile la Oxford.

O scurtă vreme am continuat să mă rog în limbi. Nu neg ceea ce s-a întâmplat cu mine în grupul de carismatici, ci dimpotrivă, consider că a fost una dintre multele pietre de hotar în pelerinajul meu spiritual și teologic. După acea scurtă vreme, am încetat să mă rog în limbi. De ce? Fiindcă am constatat că darul meu principal este acela de învățător. Ca învățător, lucrul fundamental este că trebuie să înțeleg. De aceea, pentru mine cel mai important lucru este să mă rog cu mintea. Studiind teologia la Oxford, aduceam în rugăciune tot ce studiam. Discutam cu Domnul teoriile pe care le învățam și ceream călăuzirea Duhului Sfânt pe care dintre ele să o aleg. Astfel viața mea intelectuală se îmbina perfect cu viața mea spirituală. Acest lucru a rămas cu mine și ca predicator și ca scriitor. Întâi, în timpul meu de părtășie cu Dumnezeu, trebuie să înțeleg Cuvântul, să înțeleg voia Domnului; apoi să înțeleg ce să predic, ce să scriu, ce să fac. Acestea toate înseamnă "mă rog cu mintea."

Pentru mai multă claritate, părtășia mea cu Dumnezeu ia două forme. Uneori, după ce citesc Cuvântul și încep să meditez, Duhul Sfânt începe să-mi vorbească în duhul meu și mă face să înțeleg lucruri noi. Eu iau imediat hârtie și scriu. Uneori tot timpul meu de părtășie de dimineață îl petrec în această ascultare de ce-mi vorbește Dumnezeu. Și "omul trăiește cu orice cuvânt ieșit de la Domnul", deci eu simt că "trăiesc" fiindcă mi-a vorbit Domnul! Alteori, la un moment dat în timpul meditației mele "simt" prezența reală a Domnului în fața mea și "știu" că este acolo. El, cea mai frumoasă Ființă din univers, este acolo și îmi dă părtășia Lui simțită. El îmi spune că mă iubește și eu Îi spun că Îl iubesc. Atunci mă deschid Lui ca să mă umple, să mă hrănească și să mă adape, să-mi umplu întreaga ființă cu El, după promisiunea Domnului Isus: "cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine" (Ioan 6:57). Uneori prezența Lui este atât de vie și de copleșitoare, încât mă proștern cu fața la pământ și mă închin Lui cu toată ființa. Acestea sunt momente de adorație și de închinare. Dar puteți observa că în toate fazele și în toate formele, părtășia mea cu Dumnezeu este ceva ce înțeleg și ceva ce pot apoi să explic altora, fiindcă aceasta este chemarea învățătorului.

Faptul că Dumnezeu îmi vorbește face parte din darul profeției, căci profeția înseamnă înainte de toate că Dumnezeu vorbește unui om și acesta poate să spună după aceea: "Iată ce mi-a spus Domnul". Iată de ce, în special în anii 1970 îmi începeam predicile cu cuvintele: "Duhul Domnului mi-a pus pe inimă să vă vorbesc despre..."

Dar Domnul a mers mai departe cu mine. În iunie 1977 am avut o iluminare și o viziune prin care am înțeles, "am văzut" cum comunismul se va prăbuși dintr-o dată. Toți experții seculari și toți "profeții" spuneau că comunismul va birui peste toate popoarele lumii. Împotriva tuturor, am început să spun la Radio Europa Liberă să fim cu încredere că comunismul se va prăbuși și noi ne vom întoarce în România. Apoi am avut "înțelegerea" că Uniunea Sovietică se va destrăma și am spus-o și pe aceasta la radio. Acestea erau profeții în sensul de prevestire a unor evenimente care se vor petrece în viitor.

De ce le spun toate acestea? Fiindcă prin ele Dumnezeu îmi arăta că darurile miraculoase ale Duhului Sfânt n-au încetat odată cu încheierea scrierii Noului Testament. Mie Duhul Sfânt mi-a dat cel puțin două dintre acestea: darul vorbirii în limbi și darul proorociei. Dar în timpul predicilor mele s-au vindecat oameni de anumite boli. Alteori s-au vindecat oameni când m-am rugat pentru ei, fie cu punerea mâinilor mele peste ei, fie doar prin rugăciune. Acestea sunt aspecte ale darului vindecărilor. Și am avut și cel puțin un caz de scoatere a unui duh rău dintr-un om prin rugăciune cu punerea mâinilor și înțeleg că Duhul Sfânt vrea să mă folosească și în domeniul acesta.

O serie de evenimente din familia noastră, legate de fiica noastră, au dus la o nevoie de redefinire a ceea ce sunt eu și am ajuns să mă definesc ca "baptist carismatic." O mare parte a baptiștilor din afara Europei și a Americii de Nord sunt baptiști carismatici. Când o parte dintre bisericile baptiste din Anglia s-au trezit la o viață nouă, aceasta s-a făcut prin aderarea la mișcarea carismatică. Chiar și în sânul baptiștilor de sud (Southern Baptist Convention) au apărut biserici carismatice, deși reacția împotriva lor este foarte puternică. În Alianța Mondială Baptistă, o mare parte dintre ei sunt baptiști carismatici și de aceea ultimul Congres al acestei alianțe a fost dedicat rolului Duhului Sfânt în bisericile baptiste, recunoscându-se aspectul carismatic al lucrării Duhului SFânt.

Trebuie să subliniez acum că Mărturisirea de credință a cultului baptist din România nu ne spune altceva decât că credem în Duhul Sfânt și înșiră textele din Noul Testament care vorbesc despre El. Nu se vorbește nimic despre darurile Duhului Sfânt și nu se spune că unele dintre acestea ar fi încetat. Prin urmare mărturisirea noastră de credință baptistă nu este cesaționistă. Și tot ca o concluzie clară, a fi carismatic nu este o încălcare a mărturisirii noastre de credință. Cu alte cuvinte, a fi carismatic nu este o abatere de la mărturisirea noastră de credință. Orice comitet de biserică baptistă, sau orice consiliu teologic baptist Român care ar condamna pe cineva fiindcă este carismatic, ar face-o nu pe baza mărturisirii de credință, ci pe o "tradiție" baptistă. Ori, noi, baptiștii, nu avem "tradiție" și, cu atât mai mult, nu putem lua decizii atât de fundamentale și de drastice pe bază de "tradiție."

Mișcarea străjerilor din România a apărut în cadrul cultului baptist și este condusă de pastori baptiști. Este o mișcare tânără și ea încă nu s-a definit suficient de bine. Unele afirmații de pe site-ul lor necesită revizuire. Dar cea ce m-a atras pe mine la această mișcare este faptul că cei ce participă la întrunirile Străjerilor se eliberează de păcate și de duhurile păcatelor, trăiesc o veritabilă reîntoarcere la Domnul, trăiesc o nouă umplere cu Duhul Sfânt și devin pasionați pentru o viață de sfințenie. Eu m-am asociat cu această mișcare tocmai pentru că am văzut că este o mișcare de trezire spirituală și că are în ea un dinamism puternic al Duhului Sfânt. Eu doresc cu tot sufletul o nouă trezire spirituală în România și consider că această mișcare poate fi instrumentul sau vehiculul acestei treziri. Conducătorii ei m-au chemat între ei ca să aduc în mișcare învățătura Domnului Isus. Rolul meu, deci, va fi și acela de a ajuta la fundamentarea teologică a acestei mișcări.

Liderii spirituali ai acestei mișcări și slujitorii Domnului, Nelu Demeter, Nelu Peia și Ilie Popa sunt asociați și în colaborare cu Mișcarea de trezire din alte părți ale lumii (Nigeria, Africa de Sud, Uganda, America Latină, Egipt și țările ex - sovietice). Ceea ce am remarcat în evoluția lucrării de trezire din România urmărind transmisiile conferințelor și chiar a Școlii de Vindecare și Eliberare prin Cuvântul lui Dumnezeu este roada, care la urma urmei califică orice om și orice lucrare. Ceea ce văd eu la Nelu Demeter (pentru că pe el îl cunosc personal și mai îndeaproape fiind un fost angajat al Societății Misionare Române în care am lucrat) este darul lui excepțional de consilier spiritual. Dacă lucrarea pe care o face îi ajută pe oameni (în special tineri) să se elibereze de păcate și de duhurile acestor păcate, să se umple de Duhul Sfânt și să capete pasiunea pentru o viață curată, putem noi să ne împiedecăm de faptul că anumite manifestări de la adunările Străjerilor nu sunt pe gustul nostru? Unii le văd numai pe acestea. Eu văd prezența Duhului Sfânt în această mișcare.

Articol realizat de Pastor Dr. Iosif Țon (preluat de pe www.strajeri.ro)